

מֵאֵמֶר
הַתְּפִלָּה
וְהַשְׁבַּח

מְלוֹקָטִים מִסֵּפֶר
הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ
עִם הַפִּירוּשׁ הַנִּפְלֵא
מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

81

בית
הדפוס
מתוק מדבש

מופץ בעשרות אלפי עותקים לזיכוי הרבים – ימי החנוכה המאירים תשפ"ד

בעזרת השם יתברך

מאמרי

התפלה והשבח

מלוקטים מספר

הזהר הקדוש

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי ז"ע

עם הפירוש הנפלא

מתוך מדבש

מאת הגה"ק המקובל רבי דניאל פריש זצוקל"ה

מופץ בעשרות אלפי עותקים לזיכוי הרבים
ימי החנוכה המאירים תשפ"ד

רנה זו תפלה

רבותינו ז"ל במס' ברכות (לא ע"א) דרשו את מאמר הכתוב שבספר מלכים (א - ח, כח) בתפלת **שלמה** ע"ה כשבנה את בית המקדש, באופן זה: **לשמע אל הרנה ואל התפלה, רנה זו תפלה, תפלה זו בקשה, ופרש"י**, רנה זו **תפלה של שבה**, בקשה, שאלת צרכיו, ולעיל שם בבבלי איתא: אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות כו', אלא מתוך **שמחה של מצוה**, ופרש"י כגון דברי תחנונים של תורה כגון סמוך לגאולת מצרים, או סמוך לתהלה לדוד שהוא שבת של תחנונים כגון **רצון יראיו יעשה** וכו', וברבינו יונה שם איתא: מותר לשמוח - בתפלה - כדי שיתקן אבריו שיהיו ראויים לעבודת הבורא... **שמחה של מצוה היא כיון שעל ידה באה העבודה**, שהרי מצינו גם **שעל ידי השמחה היתה השכינה שורה** דכתיב ועתה קחו לי מנגן, וכך אמנם נפסקה הלכה בשולחן ערוך (או"ח סימן צג, סעיף ב).

וביתרון המעלה שבמדה זו העלה בספר **ארחות צדיקים** (שער השמחה) בהאי לישנא: **ובעת שיעשה המצות ישמח בלבו על שזכה להיות עבד למלך עליון... וכל העושה המצות בשמחה יש לו שכר אלף ידות** ממי שהמצות עליו למשא, אברהם ודוד כל היום כולו היו עוסקים בתורה ומפארים ומשבחים בשירות ותשבחות להקב"ה **להרים קול בשמחה, ואז מצליח בכל דרכיו**, וטוב טעמיו, ושולח הקב"ה רוח הקודש בקרבו, **ולבו שמח ומתמלא אהבת הקב"ה...** תפארת הנשמה שתתפאר בתפארת השמחה אשר תשמח באלה"ם... ויערב אור חמדתה ליוצרה באהבת תשוקת חשק תאות עליון.

ומה נורא מאד תחינה ענינו בדברי אור העולם רבינו **האריז"ל** בריש ספר שער הכוונות על ענין התפלה בשמחה: **אסור לאדם להתפלל תפלתו בעצבון** ואם נעשה כן אין נפשו יכול לקבל **האור העליון הנמשך עליו בעת התפלה... נמשך לו נזק נפלא גדול על ידי עצבות** - בתפלה - אבל צריך להראות לפניו יתברך הכנעה גדולה באימה ויראה, **אמנם תהיה בשמחה יתירה**, ואם משמשו **בעצבות עבודתו נמאסת לפניו**, וכמעט שעיקר המעלה להשלמת והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה.

ונחתום בדברי מרן אלה"י **הבעש"ט** הק' זי"ע בין האזהרות הידועות שבספר צוואת הריב"ש (אות קו-ה): **התפלה כשהיא בשמחה גדולה** בוודאי יותר **חשוב ומקובל לפניו יתברך...** ומשל על זה כשעני שואל ומבקש ומתחנן לפני המלך [בשר ודם] בבכיה גדולה, אף על פי כן אין נותנים לו אלא דבר מה, אבל כשהשר **מסדר לפני המלך שבה המלך בשמחה גדולה**, ומתוך זה מבקש גם בקשתו אז **נותן לו המלך מתנה מרובה מאד** כמו שנותנים לשררות. ובהמשך שם העלה: יחשוב כשמתפלל שבאותיות - התפלה - מתלבש השי"ת... ואמר בלבו מלך גדול כזה אני עושה לו מלבוש, **ראוי לי לעשות בשמחה.**

מעתה כאשר זקוקים אנו לרחמי שמים והזמן גרמא לכך בחודש זה בפרוס יומין דחנוכה הבאים עלינו לטובה, שהשי"ת עמד לישראל בעת צרתם ונתקדש שם שמים על ידם בהמשכת תשועה גדולה ופורקן בדרכי נסים ונפלאות, נעתיר **בתפלה בשמחה** ליוצרינו ית"ש שכבימים ההם כן בזמן הזה נזכה כולנו יחד לראות בשוב ה' שבות עמו בישועה ונחמה בגשמיות ורוחניות ובהצלת שארית ישראל מכל צרה וצוקה במהרה, ומוזה נזכה להודות ולהלל לשמו הגדול על נסי נפלאותיו וישועותיו הגדולות אנס"ו.

מכון מתוק מדבש

פרוס יומין דחנוכה תשפ"ד

אפן הבקשה על ידי שיר ושבח לה'
ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה, הן מסודרות בתשע
גונוני: אית באלפא ביתא.
ואית באדפר מכילוהי דקדשא בריה הוא, (שמות לד ו) רחום וחנון
וגו' [וכו'].

אית בשירי ובתושבחת דאית בהון קבלה אמיתית.

מתוק מדבש

מאמר "אפן הבקשה על ידי שיר ושבח לה'" בו יפורש שיש אחד
מתשעה אופני התפלה והבקשה שהוא דוקא על ידי נתינת שיר ושבח
להשגת על הטובה ובכך יבקש מה' את מושאלתו, והיינו שיכוין בדברי
ההודאה המקובלים בישראל, ועל ידי זה יזכה שתתמלא בקשתו.

(מקור המאמר מהר פרשת תזריע דף קע"ה ע"ה, וצילוינו כרך ז עמ' תל-תלל)

הוא ויש תפלה המסדרת בהזכרת	ושאלתא דאית לבר נש לשאלא
מדותיו של הקדוש ברוך הוא, שהם	ממאריה
רחום וחנון וגו' דהיינו שלש עשרה	השאלות
מדות הרחמים שמזכירים מיד אחר תפלת	והבקשות שיש לאדם לשאול ולבקש
העמידה שאז היא עת רצון [וכו'].	מהקדוש ברוך הוא, הן מסודרות
אית בשירי ובתושבחת ויש תפלה	בתשע גונוני הם מסודרות בתשעה
המסדרת בשירות ותשבחות דאית	אפנים, א. אית באלפא ביתא יש
בהון קבלה אמיתית שיש בהם קבלה	תפלה המסדרת בסדר א' ב', גוון מזמור
אמיתית, וצריך לבון בהם.	כ"ה לדוד אליהו ה' נפשי אשא.
	ואית באדפר מכילוהי דקדשא בריה

הַמִּשְׁבַּח לְקוֹנֵי בְּרָאוֹי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה כה ב) יְהו"ה אֱלֹהֵי אֶתָּה
אֲרוֹמְמֶךָ אוֹדָה שְׁמֶךָ כִּי עָשִׂיתָ פֶּלֶא עֲצוֹת מִרְחוֹק
אֲמוֹנָה אוֹמֵן, כִּמָּה אֵיט לֹוֹן לִבְנֵי נֶשָׂא לְאַסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְשַׁבְּחָא לִיקְרִיָּה, בְּגִין דְּכָל מָאן דִּידַע לְשַׁבְּחָא
לְמֵאֲרִיָּה בְּדָקָא יָאוֹת, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד לִיה רְעוּתִיָּה, וְלֹא
עוֹד אֶלָּא דְאַסְגֵּי בְּרַכָּאן לְעִילָא וְתַתָּא.

מתוק מדבש

מֵאֲמַר "הַמִּשְׁבַּח לְקוֹנֵי בְּרָאוֹי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ"
מבואר בו דבר חשיבות ההתבוננות בידיעת כבודו של השי"ת ועל ידי
זה לשבחיו כראוי על כל הטוב, ובכך זוכה להיות חביב למעלה והקב"ה
עושה לו רצונו.

(מקור המאמר מהר פרשת נח דף עג ע"א, וצנזורינו כרך 3 עמ' קס-קסא)

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר מַה שְּׁכָתוּב
ה' אֱלֹהֵי אֶתָּה, אֲרוֹמְמֶךָ
אוֹדָה שְׁמֶךָ כִּי עָשִׂיתָ פֶּלֶא עֲצוֹת
מִרְחוֹק אֲמוֹנָה אוֹמֵן רְצוֹנוֹ לוֹמַר
כִּי בְּפִסּוּק זֶה שִׁבַּח הַנְּבִיא עַל סֵדֶר
הַמִּדּוֹת, וְאָמַר כִּמָּה אֵיט לֹוֹן לִבְנֵי
נֶשָׂא לְאַסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא דְּקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וּלְשַׁבְּחָא לִיקְרִיָּה כִּמָּה
יֵשׁ לָהֶם לִבְנֵי אָדָם לְהַסְתַּפֵּל וּלְהַשְׁתַּדֵּל
בְּכָל מַאֲמָצִי כְּחֵם לְדַעַת אֶת כְּבוֹדוֹ
שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִיךָ לְסַדֵּר
שְׁכָתוֹ בְּמִלִּים הָרְאוּיֹת לְשַׁבַּח לְכְבוֹדוֹ,
בְּגִין דְּכָל מָאן דִּידַע לְשַׁבְּחָא
לְמֵאֲרִיָּה בְּדָקָא יָאוֹת קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא עֲבִיד לִיה רְעוּתִיָּה לְפִי שְׁכָל
מִי שִׂידַע לְשַׁבַּח לְקוֹנֵי בְּרָאוֹי עַל
סֵדֶר הַמִּדּוֹת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
לוֹ רְצוֹנוֹ, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְאַסְגֵּי
בְּרַכָּאן לְעִילָא וְתַתָּא וְלֹא עוֹד
אֶלָּא שֶׁהוּא מְרַבֵּה בְּרָכוֹת לְמַעַלָּה
וּלְמַטָּה, לְפִי שְׁמַמְשִׁיף אוֹתָם מִמְּקוֹר
הַבְּרָכוֹת.

וְעַל דָּא מֵאן דִּידַע לְשַׁבְּחָא לִיהּ לְמַאֲרִיָּה וּלְיַחְדָּא שְׁמִיָּה, חֲבִיב
הוּא לְעֵילָא וְחֲמִיד לְתַתָּא, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁתְּבַּח בֵּיהּ
(נ"א בִּיקְרִיָּה), וְעַלִּיהּ כְּתִיב (ס ט א) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רוממות התפלה מתוך שמחה

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וָאָמַר, (ס ט ב יא) עֲבֹדוּ אֶת יְהו"ה בִּירְאָה וְגִילוּ
בְּרַעְדָּה, וְכִתִּיב (ס ט ב) עֲבֹדוּ אֶת יְהו"ה בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו

מתוך מדבש

וְעַל דָּא מֵאן דִּידַע לְשַׁבְּחָא לִיהּ בּוֹ שְׁהוּא כִּכְּן הִתְחַשָּׂא לְפָנֵי אֲבִיו
לְמַאֲרִיָּה וּלְיַחְדָּא שְׁמִיָּה וְעַל וְעוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
כִּכְּן מִי שִׂידַע לְשַׁבְּחָא לְקוֹנוֹ וּלְיַחְדָּא אֶת שְׁמוֹ הֵינֵנוּ לְגִרוֹם יְחִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ, חֲבִיב הוּא לְעֵילָא חֲבִיב הוּא לְמַעְלָה, כִּי הוּא כִּכְּן בֵּית
הַיּוֹדֵעַ תְּקוּנֵי הַבֵּית וּמוֹסְרִים לוֹ מִפְתָּחוֹת הָאוֹצְרוֹת, וְחֲמִיד לְתַתָּא וְהוּא נְחֻמָּד
לְמִשָּׁה בֵּין בְּנֵי אָדָם כִּי הִפֵּל מִפִּירִים בְּכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֶתְפָּאֵר בָּךְ כְּמוֹ
בְּכָלם.

מֵאָמַר "רוממות התפלה מתוך שמחה" יבואר בו ענין הצורך
שבתפלה שתהא מתוך שמחת הלב דייקא, והיא בבחינת עיקר העבודה
הרצויה לפני המקום, והיינו כשמראה השמחה בעבודתו זו.

(מקור המאמר ספר פרשת ויחי דף רכט ע"ב, וצילוינו כרך ד עמ' תקמ-תקמז)

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וָאָמַר לְפָרֵשׁ מַה לְהֵיוֹת בִּירְאָה, וְכִתִּיב עֲבֹדוּ אֶת יְהו"ה
שֶׁכְּתוּב עֲבֹדוּ אֶת יְהו"ה בִּירְאָה בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרַנָּה הֲרִי
וְגִילוּ בְּרַעְדָּה הֲרִי שֶׁהַעֲבֹדָה צְרִיכָה לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה וּבְרַנָּה,

ברננה, תא חזי, כל בר נש דאתי למפלח ליה לקדשא בריך הוא, בצפרא ובפניא בעי למפלח ליה לקדשא בריך הוא.

בצפרא כד סליק נהורא, ואתערוותא דסטר ימינא אתער בעלמא, כדין בעי בר נש לאתקשרא בימינא דקדשא בריך הוא, ולמפלח קמיה בפולחנא דצלותא, בגין דצלותא אחסין תוקפא לעילא, ואמשיף ברכאן מעומקא עלאה לכלהו עלמין, ומתמן אמשיף ברכאן לתתאי, ואשתכחו עלאין ותתאין מתברכאן בההוא פולחנא דצלותא.

מתוך מדבש

ומקדים ואמר תא חזי כל בר נש דאתי למפלח ליה לקדשא בריך הוא בא וראה כל אדם שבא לעבוד להקדוש ברוך הוא בעבודת התפלה, בצפרא ובפניא בעי למפלח ליה לקדשא בריך הוא בבקר ובערב צריך לעבוד להקדוש ברוך הוא.

ומפרש בצפרא כד סליק נהורא ואתערוותא דסטר ימינא אתער בעלמא בבקר כשעולה אור הבקר והתעוררות של צד הימין שהוא החסד מתעורר בעולם, כדין בעי בר נש לאתקשרא בימינא דקדשא בריך הוא אז צריך האדם להתקשר במדת החסד שהוא ימינו של הקדוש

ברוך הוא, ולמפלח קמיה בפולחנא דצלותא ולעבוד לפניו בעבודת התפלה של שחרית ולכון לעורר על ידה את מדת החסד, בגין דצלותא אחסין תוקפא לעילא לפי שהתפלה מנחלת ונותנת כח למעלה, ואמשיף ברכאן מעומקא עלאה לכלהו עלמין וממשיכה ברכות מעמק העליון דהיינו מבחינות חכמה ובינה לכל העולמות העליונים, ומתמן אמשיף ברכאן לתתאי ומשם ממשיכה הברכות להתחתונים, ואשתכחו עלאין ותתאין מתברכאן בההוא פולחנא דצלותא נמצא שהעליונים והתחתונים מתברכים על ידי עבודת התפלה של שחרית.

פולחנא דעלותא דקא בעי בר נש למפלח קמי קדשא בריך הוא, בשמחה וברננה, לאכללא לכנסת ישראל ביניהו, ולבית לייחודא יחודא בדקא חזי, דכתיב (א p סס) דעו כי יהוה הוא אלהים, דא רזא דיחודא ברזא דפולחנא.

ועם כל דא בעי בר נש למפלח קמיה דקדשא בריך הוא בחדוה, ולאחזאה חדוה בפולחניה, ואלין תרין שמחה ורננה, לקבל תרין אלין תרין צלותין, תרין קורבנין ליומא לקבל

מתוק מדבש

אלהים בשעת היחוד, דא רזא דיחודא ברזא דפולחנא זהו סוד היחוד בסוד עבודת התפלה.

ואמר ועם כל דא והגם ששמחה רומזת על מדת החסד, עם כל זה אין הדבר יוצא ממשוטי כי בעי בר נש למפלח קמיה דקדשא בריך הוא בחדוה ולאחזאה חדוה בפולחניה צריך האדם לעבוד לפני הקדוש ברוך הוא בשמחה ולהראות שמחה בעבודתו, ואלין תרין שמחה ורננה ואלו השני דברים שמחה ורננה שהם מצד החסד וגבורה, לקבל תרין אלין תרין צלותין כנגד אלו השני דברים תקנו שתי תפלות שחרית ומנחה, תרין קורבנין ליומא לקבל תרין אלין דאינון שמחה ורננה וגם

ואמר כי פולחנא דעלותא עקר עבודת התפלה היא דקא בעי בר נש למפלח קמי קדשא בריך הוא בשמחה וברננה שצריך האדם לעבוד לפני הקדוש ברוך הוא בשמחה מצד החסד וברננה מצד הגבורה, לאכללא לכנסת ישראל ביניהו לכלול את המלכות [השכינה] ביניהם, דהיינו לקבלה בין תרין דרועין שהם סוד החסד וגבורה של התפארת, ולבית לייחודא יחודא בדקא חזי ואחר כך ליחד יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה פראוי, דהיינו ליחדם בכרפת שים שלום (פמבאר בשער הפגנות בסוף דרושי העמידה), דכתיב דעו כי יהוה הוא אלהים פרוש יהוה שהוא [בחנינת] התפארת נעשה אחד עם המלכות [השכינה] שהיא סוד שם

תָּרִין אֵלֶּיךָ דְּאֵינִי שְׂמִיחָה וְרִנָּה, שְׂמִיחָה בְּצַפְרָא, וְרִנָּה בְּרַמְשָׁא, וְעַל דָּא (נמדר כח ד') אַתְּ הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּקָּר, וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים.

יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִים בְּשִׁיר וְנִגּוֹן

אֹרֶיֶתָא בְּגוֹנָא, שְׂכִינְתָא בְּגוֹנָא, יִשְׂרָאֵל סֻלְקִין מִגּוֹ גְלוּתָא
בְּגוֹנָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות טו ט) אֲזַיִשִׁיר מִשָּׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה.

מתוק מדבש

הַשָּׁנִי קִרְבָּנוֹת לַיּוֹם הַזֶּה כִּנְגֵד שָׁנִי
וְדָרִים אֵלּוּ שֶׁהֵם שְׁמִיחָה וְרִנָּה, וּמִפְרָשׁ
שְׁמִיחָה בְּצִפְרָא וְרִנָּה בְּרִמְשָׁא
הַשְּׁמִיחָה שְׂמַצֵּד הַחֹסֶד צִיּוֹף לְעוֹרֶרָה
בְּבִקְרָא וְהַרְנָנָה שְׂמַצֵּד הַגְּבוּרָה צִיּוֹף

מִצְדֵּק "יִשְׂרָאֵל" נִתְּאָלִים בְּשִׂיר וְנִגּוֹן יבואר בו שכל העלויות הם על ידי נגונים ושירות ותשבחות דייקא, וככה זה יצא ישראל מן הגלות.

(מקור המאמר בתיקוני זהר תיקון כא דף נא ע"ב, ובציאורינו כרך ב עמ' קלז)

אֲרִיָּא בִּנְיָמָא התורה שהיא
בִּכְחִינַת קֶדְשָׁא בְּרִיף הוא
עלייתו בנגון, **שְׂכִינְתָּא בִּנְיָנָא** וכן
עלִיית השכינה היא בנגון, **יִשְׂרָאֵל**
סֻלְקִין מְגוּ גְלוּתָא בִּנְיָנָא וכן
בני ישראל יעלו ויצאו מן הגלות
בנגון, כי כל העליות הם על ידי

הַמְשִׁיבָה לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָאוּי תַּפְלָתוֹ מִתְקַבְּלָת
אוֹדָה יְהו"ה בְּכָל לֵב, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ בְּיָצָר הַטּוֹב וּבְיָצָר הָרָע,
בְּגִין דְּאֵינוּן מִשְׁתַּפְּחִי תְּדִיר לְגַבְיָה דְּבַר נֶשׁ, כְּמָה דְּאֵת
אָמַר (דנ"ס 1 ט) בְּכָל לֵבְכֶּךָ וְאוּקְמוּהָ.

בְּסוּד יִשְׂרָיִם (וַעֲדָה) אֵלֵין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּכָל דְּרָגִין בְּהוּ מִתְעַטְרִין,
כְּהִנִּי וְלִינְאִי, צְדִיקִי וְחֲסִידִי, יִשְׂרָיִם וַעֲדָה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר
(מ"ה"ס פ"ג 3) נִצָּב בַּעֲדַת א"ל, וְאֵינוּן רְזָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֲטֹר

מתוק מדבש

מֵאָמַר "הַמְשִׁיבָה לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָאוּי תַּפְלָתוֹ מִתְקַבְּלָת"
יִתְבָּאָר בּוּ עֵינִין הַצּוֹרֵךְ לִשְׁבַח לְהַקְב"ה תְּמִיד וּבִכְךָ זֹכֵר שֶׁהַקְב"ה מְקַבֵּל
תַּפְלָתוֹ וּמַצִּילוֹ מִצָּרָתוֹ.

(מקור המאמר חסר פרשת וישלח דף קע"ב ע"ב ונמצאונו כרך ג עמ' מ"ט)

מֵה שְׁכֵתוֹב אוֹדָה ה' בְּכָל לֵב, כְּמָה בְּסוּד יִשְׂרָיִם, אֵלֵין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל
דְּאוּקְמוּהָ כְּמוֹ שְׁכָר פִּרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ הֵם יִשְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים יִשְׂרָיִם,
זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה בְּמִדְרָשִׁים, כִּי בְּכָל לֵב
הֵינֵנוּ בְּיָצָר הַטּוֹב וּבְיָצָר הָרָע וּבְשִׁנְיָהֶם
תַּתֵּן הוֹדָאוֹת לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּהֵינֵנוּ
שְׁתַּתְּגַבֵּר עַל הַיָּצָר הָרָע עַד שֶׁגַּם הוּא
יִשְׁלִים עִמָּךְ, בְּגִין דְּאֵינוּן מִשְׁתַּפְּחִי
תְּדִיר לְגַבְיָה דְּבַר נֶשׁ לְפִי שְׁשִׁנְיָהֶם
נִמְצְאִים תְּמִיד אֲצֵל הָאֵדָם, וְאִי אֶפְשָׁר
לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבוּדָה מִבְּלַעֲדָם, כְּמָה דְּאֵת
אָמַר בְּכָל לֵבְכֶּךָ, וְאוּקְמוּהָ וּבְאֵרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה בְּמַסַּכַת בְּרָכוֹת דָּף
נ"ד עמוד א, דְּהֵינֵנוּ בְּיָצָר טוֹב וּבְיָצָר הָרָע.

בְּסוּד יִשְׂרָיִם, אֵלֵין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל
הֵם יִשְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים יִשְׂרָיִם,
דְּכָל דְּרָגִין בְּהוּ מִתְעַטְרִין כִּי כָל
הַמִּדְרָגוֹת מִתְעַטְרוֹת בְּהֵם, כְּהִנִּי בְּחֶסֶד,
וְלִינְאִי בְּגִבּוּרָה, צְדִיקִי בְּיִסוּד,
וְחֲסִידִי בְּנִצָּח וְהוֹד (כְּמוֹ שֶׁנִּמְצָא בְּמִשְׁנָה)
א"ל (ט) רַגְלֵי חֲסִידֵי יִשְׁמֹר, יִשְׂרָיִם בְּתַפְאָרַת,
וַעֲדָה בְּמַלְכוּת, וּמִבְּיָא רְאִיָּה כִּי מַלְת
עָדָה בְּמַלְכוּת כְּמָה דְּאֵת אָמַר נִצָּב
בַּעֲדַת א"ל וְכְמוֹ שֶׁשֵּׁם א"ל הוּא
בְּמַלְכוּת כֵּן מַלְת עָדָת הַתְּנוּכָה אֲצֵלוּ
הִיא בְּמַלְכוּת, וְאֵינוּן רְזָא דְּקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֲטֹר בְּהוּ וְהֵם סוּד

בְּהוֹ, וּבִגִּין כֶּךָ בְּעֵי כּוֹר נֶשׁ לְשִׁבְחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
תְּדִיר, בִּגִּין דְּאִיהוּ אֲתִרְעִי בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן.

וּמֵאֵן דִּידַע לְשִׁבְחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יְאוּת, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא קְבִיל צְלוֹתֵיהּ וְשׁוֹיב לִיהּ, הָדָא הוּא דְכָתִיב
(ס' ט"ז י"ד-טו) אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יֵדַע שְׁמִי וְגו', אַרְךָ יָמִים וְגו'.

מתוק מדבש

שִׁיּוּדַע לְשִׁבְחָא לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרָאוּי,
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְבִיל צְלוֹתֵיהּ
וְשׁוֹיב לִיהּ הַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל
תְּפִלָּתוֹ וּמַצִּיל אוֹתוֹ הָדָא הוּא דְכָתִיב
אֲשַׁגְּבֶהוּ פְרוּשׁ אֲצִילָהוּ מִן הַחַיּוֹת
הַמְּמִיתוֹת, כִּי יֵדַע שְׁמִי הוֹאִיל וְהוּא
יֹדַע וּמַכִּיר שְׁמִי לְהַיּוֹת חֲרֵד מִפְּנֵי,
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ, פְרוּשׁ לֶכֶן כְּאֲשֶׁר יִקְרָא
אֵלֵי אֶעֱנֶה לוֹ, עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצִרְחָה, פְרוּשׁ
בַּעַת בּוֹא צִרְחָה בְּעוֹלָם אֶהְיֶה עִמּוֹ לְהַצִּילוֹ
מִמָּוֶה, אֲחַלְצֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ, פְרוּשׁ אוֹצִיא
אוֹתוֹ מִן הַצִּרְחָה וְעוֹד אֲרַבֶּה כְּבוֹדוֹ, אַרְךָ
יָמִים אֲשַׁבִּיעֶהוּ, פְרוּשׁ יִהְיֶה שְׁבַע מֵהֶם
לְגִדְלֵי הָרִבּוּי, וְאֶרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי, פְרוּשׁ
בְּעֵינָיו יִרְאֶה בְּיָמָיו תְּשׁוּעָתִי ה'.

שִׁיּוּדַע בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא הַתְּפִאָרֶת
מְחַצֵּט בָּהֶם, רְצוֹנוֹ לומר עַל יְדֵי הַמַּצּוֹת
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁכָּל אֱלֹהֵי הַבְּחִינֹת
שֶׁבִּישְׁרָאֵל עוֹשִׂים הַתְּעוֹרְרוֹת מִלְּמַטָּה,
וּמִמְּשִׁיכִים [כַּחוֹת] מַחֲיִין הַנִּקְרָאִים
עֲטֻרוֹת לְבַחֲיַנַת הַתְּפִאָרֶת [קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא], וּבִגִּין כֶּךָ בְּעֵי כּוֹר נֶשׁ לְשִׁבְחָא
לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּדִיר
וּלְפִיקָךְ צִרְיָךְ הָאָדָם תָּמִיד לְשִׁבְחָא
לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בִּגִּין דְּאִיהוּ
אֲתִרְעִי בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן לְפִי שֶׁהוּא
רוֹצֵה בְּשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וּמֵאֵן דִּידַע לְשִׁבְחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יְאוּת וּמִי

המשתתף את השי"ת בשמחתו תפלתו נשמעת ונושע מצרתו

פֶּתַח רַבִּי אָבָא וְאָמַר, (ישעיה מ"ג) שִׁירָו לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ תְּהִלָּתוֹ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְגוֹמַר, כִּמְהָ חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּחֲדוּה דְּלֵהוֹן וְתוֹשְׁבֵיכְתָּא דְּלֵהוֹן לָאו אִיהוּ אֱלָא (ס"א) לְשִׁתְּפָא לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיה בְּהוּ דְּהִכִּי וְכוּ') בֵּיה, דְּהִכִּי תַגִּינֵן, כָּל חֲדוּה דִּישְׂרָאֵל דְּלֹא מְשִׁתְּפִי בֵּה לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא

מתוך מדבש

מֵאָמַר "הַמְּשִׁתֵּף אֶת הַשִּׁי"ת בְּשִׁמְחָתוֹ תִּפְלָתוֹ נִשְׁמָעַת וְנוֹשָׁע מִצָּרָתוֹ" בו יתחוויר רב מעלת המשתתף את השי"ת בשמחתו, דהיינו שמוודה לפניו בשיר תודה ושבח על הטובה שגמלהו, ואם יש עמו ענין של צער גם כן, אזי נשמעת ומתקבלת תפלתו לעת כזאת כאשר אתו נמצא הקב"ה כביכול כדכתיב עמו אנכי בצרה, וממילא שהיא מתבטלת ממנו כליל.

(מקור המאמר זוהר פרשת פנחס דף ר"ט ע"ב, ונצי"אורינו כרך יד עמ' נ"ד-נ"ה)

פֶּתַח רַבִּי אָבָא וְאָמַר לְפָרֵשׁ מַה שֶּׁתּוֹב שִׁירָו לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ תְּהִלָּתוֹ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְגוֹמַר הִנֵּה בְּהִמְשֹׁךְ מֵאָמַר הָבָא אֵינִי מִפְּרִשׁ פְּסוּק זֶה, אֱלָא שִׁיּוּצָא מִהֵמָּא מֵאָמַר שֶׁכָּךְ פְּרוּשׁוֹ, "שִׁירָו לַה' שִׁיר חֲדָשׁ" שְׂבַעַת שְׁמִחָתָנוּ לֹא נָשִׁיר בְּשִׁבְלֵי הִנָּחֵנוּ, אֱלָא נָשִׁיר לַה' שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלָּתָנוּ, כִּי אֵין שְׂמִיחָה לְיִשְׂרָאֵל אֱלָא עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְּדִים בְּשִׁבְחָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאָמַר כִּי כִּמְהָ חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל קָמִי לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּמְהָ אֲהוּבִים

יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּחֲדוּה דְּלֵהוֹן וְתוֹשְׁבֵיכְתָּא דְּלֵהוֹן לָאו אִיהוּ אֱלָא בֵּיה שְׁהִשְׁמַחָה שְׁלֵהֶם וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שְׁלֵהֶם אֵינֶם אֱלָא עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְצוּנוֹ לֹמַר אִם עוֹשִׂים סְעוּדָת נְשׂוּאִין אוֹ סְעוּדָת בְּרִית מִלֵּה וְכִיּוּצָא, מִזְמִינִים עֲנִיִּים לְסְעוּדָתָם, וְשָׂרִים שִׁירֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִזְהָרִים בְּסְעוּדָתָם מִקְּלוֹת רֹאשׁ, דְּהִכִּי תַגִּינֵן כִּי כָךְ לְמַדְנֵנוּ, כָּל חֲדוּה דִּישְׂרָאֵל כָּל שְׂמִיחָה שְׁעוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל, דְּלֹא מְשִׁתְּפִי בֵּה לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא

(ושְׁכִינְתִּיהָ), לֹא־אִהוּ חֲדוּהָ, וְזָמִין אִהוּ סַמָּא"ל וְכָל סִיעָתָא דִּילִיָּה לְקַטְרָגָא לְהֵהוּא חֲדוּהָ, (ס"א וְאַתְחַזְרִי) וְאַשְׁתָּאֵר בְּצַעְרָא וּבִכְיָה, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲשַׁתְתֵּף בְּהֵהוּא צַעְרָא.

אָבֵל מֵאֵן דְּשִׁתִּיף קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ בְּחֲדוּהָ דִּילִיָּה, אִם יִיְתִי מְקַטְרָגָא לְקַטְרָגָא בְּהֵהוּא חֲדוּהָ, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ מִשְׁתַּתֵּף בְּהֵהוּא צַעְרָא, מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (ס"ב ס"ג ט) בְּכָל צָרָתָם לֹו צָר, וּבִמְאִי, בְּגִין (ס"ד ס"ה ט"ו) דְּעֵמּוּ אֲנָכִי בְּצָרָה.

מתוך מדבש

הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ שְׁאִינָם מִשְׁתַּתֵּף בְּהָ אֵת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינְתּוֹ, לֹא־אִהוּ חֲדוּהָ לֹא נִקְרָא שְׁמִיחָה אֶלָּא הוֹלָלוּת, וְזָמִין אִהוּ סַמָּא"ל וְכָל סִיעָתָא דִּילִיָּה לְקַטְרָגָא לְהֵהוּא חֲדוּהָ וְעִתִּיד הַסֵּמ וְכָל הַפֶּת שְׁלֹו לְקַטְרָגָא עַל אוֹתָהּ הַשְׁמִיחָה, (כְּמוֹ שֶׁקַּטְרָגָא עַל סְעוּדָתוֹ שֶׁל אֲנָרְקֵס אֲבִינוּ דְּיוֹס הָאֵמֶל אֵת יִתְקֵה, לְפִי שֶׁלֹּא גָמַל חֶסֶד עִם עַמִּים, כְּמִנְחָה בְּקִרְבָּנֵי בְּרִאשִׁית דֶּק י' עֲמוּד ג').

וְאַתְחַזְרִי לְצַעְרָא וְלִבְכִּיָּה וְנִהְפֵּךְ לְצַעַר וְלִבְכִּיָּה, כִּי זֶהוּ סוּפָה שֶׁל סְעוּדָה שְׁנַעֲשִׂית בְּקִלּוֹת רֹאשׁ וְהוֹלָלוּת, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲשַׁתְתֵּף בְּהֵהוּא צַעְרָא וְהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ מִשְׁתַּתֵּף בְּאוֹתוֹ הַצַּעַר, לִמֵּן כַּח לְאָדָם לְסַבֵּל אֵת הַצַּעַר, וְכֵן אֵין יְסוּרֵיוֹ מִכְּפָרִים עֲוֹנוֹתָיו, אֶלָּא הֵם לְעֵנֶשׁ, כִּי הוּא גֵרָם אֵת הַצַּעַר לְעַצְמוֹ.

אָבֵל מֵאֵן דְּשִׁתִּיף קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ בְּחֲדוּהָ דִּילִיָּה אָבֵל

מִ שְׁמִשְׁתֵּף אֵת הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינְתּוֹ בְּשִׁמְחָה שְׁלֹו, אִם יִיְתִי מְקַטְרָגָא לְקַטְרָגָא בְּהֵהוּא חֲדוּהָ אִם יָבֵא הַמְּקַטְרָג לְקַטְרָגָא בְּאוֹתָהּ הַשְׁמִיחָה, וּמִחֲמַת אֵיזָה חֲטָא הַצְלִיחַ לְהִבְיָא צַעַר עַל אוֹתוֹ הָאָדָם, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ מִשְׁתַּתֵּף בְּהֵהוּא צַעְרָא אֲזִי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְׁכִּינָה מִשְׁתַּתֵּף בְּהֵהוּא חֲדוּהָ, לְהַקְלֵל מִמֶּנּוּ הַצַּעַר, וְנוֹתְנִים לוֹ כַּח לְסַבֵּל הַצַּעַר כְּדֵי שִׁיתֵּקֶן הַפְּגָם שֶׁעָלִיו קַטְרָג הַמְּקַטְרָג, וְהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּתוֹ וּמוֹשִׁיעוֹ, כִּי מַה כְּתִיב בֵּיהּ מַה כְּתוּב בְּהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל צָרָתָם לֹו צָר בְּכָל צָרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל צָר לְהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל, וּבִמְאִי וּבִמְאֵה מְצַטַּר בְּגִין דְּעֵמּוּ אֲנָכִי בְּצָרָה לְפִי שֶׁהוּא עִם יִשְׂרָאֵל בְּצָרָה, וְאִם הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם הָאָדָם בְּצָרָתוֹ אֲזִי מִמִּילָא תִּתְּבַטֵּל מִמֶּנּוּ הַצָּרָה.

בי לא כלו רחמיו

בְּכָל דָּרָא וְדָרָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲגִין עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל תְּדִיר.
וַיִּשְׂרָאֵל אֲמַרִי (לכח ג כב) חֲסִדֵי יְהו"ה בִּי לֹא תִמְנֹו, בִּי לֹא תִמּוּ
מִבְּעֵי לִיה, אֲלֵא חֲסִדֵי יְהו"ה בְּכָל דָּרָא וְדָרָא הוּוּ
בְּסַעֲדָן, בִּי לֹא תִמְנֹו, דְּלֵא אֲשְׁתִּיצִינָא, מֵאֵי טַעְמָא, (מִשּׁוּם) דְּלֵא
אֲתִמְנָעוּ רַחֲמוֹי מִינָן, דְּכִתִּיב, בִּי לֹא כָלוּ רַחֲמוֹי.

מתוק מדבש

מֵאֲמַר "בִּי לֹא כָלוּ רַחֲמוֹי" בּוּ יְבוּאֵר דְּבַר הַגְּנָתוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה עַל
יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ וּנְחֻלָּתוֹ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְעֹזֶרֶת אֲבוֹתֵינוּ הוּא מַעֲוֹלָם בְּרַחֲמִים
תְּמִיד.

(מקור המאמר מהר מרש גלג דף סו ע"א, וצנצנא דכך ז עמ' מקמד)

בְּכָל דָּרָא וְדָרָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲגִין עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל תְּדִיר
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר תְּמִיד מִגֵּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל.
וַיִּשְׂרָאֵל אֲמַרִי וַיִּשְׂרָאֵל אֲמַרִי חֲסִדֵי יְהו"ה בִּי לֹא תִמְנֹו, וַיִּשְׂרָאֵל
לִשְׂאֵל, בִּי לֹא תִמּוּ מִבְּעֵי לִיה כֶּךָ הָיָה צְרִיךְ לִזְמַר לְפִי סֵדֶר הַלְשׁוֹן,
שְׁמִשְׁמָעוּ שְׁהַחֲסִדִּים לֹא תִמּוּ, אֲלֵא פְּרוּשׁוֹ שְׁעֲלִינוּ לְהוֹדוֹת לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, בִּי חֲסִדֵי יְהו"ה בְּכָל דָּרָא וְדָרָא הוּוּ בְּסַעֲדָן חֲסִדֵי ה' הֵם בְּכָל
דּוֹר וְדוֹר בְּעֶזְרָתוֹ, בִּי לֹא תִמְנֹו שְׁפָרוּשׁוֹ דְּלֵא אֲשְׁתִּיצִינָא עַל שְׂאֵל
כְּלִינוּ מִן הָעוֹלָם, וּמִלֵּת "תִּמְנֹו" נֶאֱמַר עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם אֲמַרִים עַל עֲצָמָם
חֲסִדֵי ה' שְׁאֲנָחֵנוּ לֹא תִמְנֹו, מֵאֵי טַעְמָא מֵהוּ הַשְּׁעָם, וְאִמַּר מִשּׁוּם
דְּלֵא אֲתִמְנָעוּ רַחֲמוֹי מִינָן לְפִי שְׂאֵל נִמְנָעוּ רַחֲמוֹי מִמֶּנּוּ, דְּכִתִּיב כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב בְּסוֹף הַפָּסוּק בִּי לֹא כָלוּ רַחֲמוֹי.

התולה כל הסבות בהש"ת. ממשיך עליו השגחה עליונה

רבי יהודה פתח (סהלס לו ג) בטח ביהו"ה ועשה טוב שכן ארץ
ורעה אמונה, לעולם בר נש יהא זהיר במאריה, וידבק
לביה במהימנותא עלאה, בגין דיהוי שלים במאריה, דכד יהוי
שלים ביה, לא יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא.

מתוך מדבש

מאמר "התולה כל הסבות בהש"ת, ממשיך עליו השגחה עליונה"
בו יתחוויר רב מעלת התולה כל עניניו בקונו, ואינו מתפתה לסמוך על
הסיבות הנראות לעין, וכשחי בלב שלם עם קונו נמשכת עליו ההשגחה
הפרטית במדה כנגד מדה.

(מקור המאמר מהר פרשם מהר דף קי ע"ב, וצנאוריני כרך יא עמ' תרלה)

רבי יהודה פתח הקדים לפרש מה
שכתוב בטח ביהו"ה ועשה
טוב שכן ארץ ורעה אמונה,
שפרושו לעולם בר נש יהא זהיר
במאריה לעולם יהא אדם זהיר לתלות
כל עניניו בקונו, ואמר "לעולם" כי דבר
זה נוהג תדיר שאינו נפרד מן האדם
בין בהיותו בצרה בין בהיותו בשלום,
תמיד יהיה זהיר לשמח את הדבר אל
מקורו, ואל ישים דבריו בסבות הקרובות
אלא בסבות הראשונות, וידבק לביה
במהימנותא עלאה וידבק לבו באמונה
העליונה בסוד האצילות, בגין דיהוי
שלים במאריה בכדי שיהיה בלב
שלם עם קונו, דכד יהוי שלים ביה
כי כשיהיה שלם עמו, לא יכלין
לאבאשא ליה כל בני עלמא אז
לא יכולים להרע לו כל בני העולם, כי
הוא משגח בהשגחה פרטית על ידי
הקדוש ברוך הוא, ומעשה בני אדם
אליו אינם על צד הבחירה אלא על צד
ההשגחה, אפלו אם יעשו לו רעה היא
בהשגחה, כי הם בעצמם לא יכולים
להרע לו אלא אם יהיו שלוחי ההשגחה.

שִׁבְרֵי הַהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת

פֶּתַח וְאָמַר (ס"ט) הוֹלֵךְ בְּתוֹם יֵלֶךְ בְּטַח וּמַעֲקָשׁ דְּרָכָיו יוֹדַע, הוֹלֵךְ בְּתוֹם יֵלֶךְ בְּטַח, דָּא הֵהוּא בֵּר נֶשׁ דְּאָזִיל בְּאַרְחִין דְּאוֹרֵייתָא, יֵלֶךְ בְּטַח, דְּלֹא יִכְלִי נִזְקֵי דְעֵלְמָא לְאַבְאָשָׁא לִיה [וכו']

וְתָא חֲזִי, הֵהוּא דְּאָזִיל בְּאַרְחָא קְשׁוּטָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָפִי עֲלֵיהּ בְּגִין דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע לְגַבִּי מְאָרִיהוֹן דְּדִינָא, אֲבָל מַעֲקָשׁ דְּרָכָיו יוֹדַע וְיִשְׁתְּמוּדַע לְגַבִּייהוּ, זַפְּאִין אֵינּוּן

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

מֵאָמַר "שִׁבְרֵי הַהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת" מְפֹרֵשׁ בּוּ כִי הָאָדָם הַמִּתְנַהֵג בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וּבְדֶרֶךְ הָאֱמֶת הוֹלֵךְ לְבִטָּח וְאֵינוֹ יֹרֵא מִשּׁוּם נֹזֵק בַּעֲוֹלָם הַזֶּה וּבַעֲוֹלָם הַבָּא.

(מקור המאמר סהר פרשת מקץ דף רא ע"ב, ונציאונו כרך ד עמ' רמט-רג)

פֶּתַח וְאָמַר רַבִּי אֲבָא לְפָרֵשׁ מַה שֶּׁפְּתוּב הוֹלֵךְ בְּתוֹם יֵלֶךְ בְּטַח מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת לִב הוֹלֵךְ בְּטַח, וּמַעֲקָשׁ דְּרָכָיו יוֹדַע אֲבָל הַמַּעֲקָשׁ דְּרָכָיו לִלְכֹת בְּרַמְיָה הוּא יִשְׁבֵּר וְיִדְכָּא (מְנַדִּים), וּמִפְּרֵשׁ מַה שֶּׁפְּתוּב הוֹלֵךְ בְּתוֹם יֵלֶךְ בְּטַח, דָּא הֵהוּא בֵּר נֶשׁ דְּאָזִיל בְּאַרְחִין דְּאוֹרֵייתָא זֶה נֹאמַר עַל הָאָדָם שֶׁהוֹלֵךְ וּמִתְנַהֵג בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, יֵלֶךְ בְּטַח, דְּלֹא יִכְלִי נִזְקֵי דְעֵלְמָא לְאַבְאָשָׁא לִיה שְׁלֹא יוֹכְלוּ מִזִּיקֵי הָעוֹלָם לְהִרְעוֹ לוֹ [וכו'].

וְתָא חֲזִי הֵהוּא דְּאָזִיל בְּאַרְחָא קְשׁוּטָא וּבִבְרִיךְ הוּא חָפִי עֲלֵיהּ בְּגִין דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע לְגַבִּי מְאָרִיהוֹן דְּדִינָא, אֲבָל מַעֲקָשׁ דְּרָכָיו יוֹדַע וְיִשְׁתְּמוּדַע לְגַבִּייהוּ אֵז יִהְיֶה נֹדַע וְנִפְרָ לְבַעֲלֵי הַדִּינִים, זַפְּאִין אֵינּוּן בְּגִי נֶשׁא

בְּנֵי נִשְׂא דְאֶזְלִי בְּאַרְח קְשׁוּט, וְאֶזְלִי לְרוּחָצֵן עַל עֲלָמָא, דְּלֹא
דְּחִלִי אֵינּוֹן בְּעֲלָמָא דִּין וְלֹא בְּעֲלָמָא דְאֶתִי.

הַחֵי בְּלֵב שְׁלָם עִם קוּנּוּ, זֹכֶה לְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית
עַל יְדֵי

וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֶּאֱכָל וְגו', רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח (תהלים לו א) בְּטַח
בִּיהו"ה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׂכָן אֶרֶץ וִרְעָה אֲמוּנָה, לְעוֹלָם בְּרַ נֶשׁ

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

דְּאֶזְלִי בְּאַרְח קְשׁוּט וְאֶזְלִי לְרוּחָצֵן דְּלֹא דְּחִלִי אֵינּוֹן בְּעֲלָמָא דִּין וְלֹא
עַל עֲלָמָא אֲשֶׁרִיהֶם לְבְנֵי אָדָם שְׁהוּלְכִים בְּעוֹלָם
בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת וְהוּלְכִים לְכַטַּח עַל הָעוֹלָם, הֵנָּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא.

מִאֲמָר "הַחֵי בְּלֵב שְׁלָם עִם קוּנּוּ, זֹכֶה לְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית עַל יְדֵי"
מוֹבָא בּוּ עֲנִין הוֹחִירוֹת לְתַלּוֹת כָּל עֲנִינֵי הַמֵּאוֹרְעוֹת שְׁבַעֲוֹלָם בְּהַשִּׁי"ת
וְלִשְׁתַּף כָּל דָּבָר בְּמִקּוּרוֹ הָרָאשׁוֹן שְׁלִמְעֵלָה, וּבִכְךָ לֹא יוֹכֵל לְהִרְעֵ לוֹ שׁוּם
אָדָם בְּעוֹלָם, כִּיּוֹן שְׁמַעֲשִׂיו אֵלָיו אֵינָם כֹּבֵד עַל צַד הַבְּחִירָה אֵלָּא עַל צַד
הַהַשְׁגָּחָה הַפְּרָטִית שֶׁנֶּ"י הִקְבִּ"ה.

(מִקּוּר הַמֵּאֲמָר מֵהַר פֶּרֶשׁט צִהַר דֵּף ק" ע"ב, וְצִיטָאוֹרִינוּ כִּכֵּן י"א ע"ב מִחִלָּה)

פְּרוּשׁ הַפֶּסֶק הַמּוֹבָא לְהֵלֵן בְּטַח בְּה' בְּכָל
עֲנִינֵיךְ, וַעֲשֵׂה טוֹב וַעֲשֵׂה מַעֲשִׂים
טוֹבִים, שְׂכָן אֶרֶץ וְאִזְ תִּשְׁכֵּן בְּאֶרֶץ לְאֶרֶץ
יָמִים, וִרְעָה אֲמוּנָה וְתִהְיֶה רוּעָה וְנִזּוֹן
מִשְׁכַּר הָאֲמוּנָה שֶׁהָאֱמֶת בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְסִמְכָתָּ עָלָיו לַעֲשׂוֹת טוֹב. (שֵׁן רִש"י)
וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֶּאֱכָל בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִת
וְגו', כְּדֵי לְפָרֵשׁ פֶּסֶק זֶה רַבִּי
יְהוּדָה פֶּתַח הַקְדִּים לְפָרֵשׁ מַה שֶּׁתּוֹב

בְּטַח בִּיהו"ה וַעֲשֵׂה טוֹב שְׂכָן
אֶרֶץ וִרְעָה אֲמוּנָה, שֶׁפְּרוּשׁוֹ לְעוֹלָם
בְּרַ נֶשׁ יְהֵא זִהִיר בְּמֵאֲרִיָּה לְעוֹלָם
יְהֵא אָדָם זִהִיר לְתַלּוֹת כָּל עֲנִינֵיו בְּקוּנּוּ,
וְאָמַר "לְעוֹלָם" כִּי דָּבָר זֶה נִזְהָג תְּדִיר
שְׁאִינוּ נִפְרָד מִן הָאָדָם בֵּין בְּהִיּוֹתוֹ בְּצִרְיָה
בֵּין בְּהִיּוֹתוֹ בְּשִׁלּוּחַ, תְּמִיד יִהְיֶה זִהִיר
לְשִׁתֵּף אֶת הַדְּבָר אֶל מִקּוּרוֹ, וְאֵל יָשִׁים
דְּבָרָיו בְּסִבּוֹת הַקְּרוֹבוֹת אֵלָּא בְּסִבּוֹת

יְהֵא זְהִיר בְּמֵאֲרִיָּה, וַיִּדְבֶּק לְבִיָּה בְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דִּיהוּי שְׁלִים בְּמֵאֲרִיָּה, דְּכִד יְהוּי שְׁלִים בִּיה, לֹא יִכְלִין לֵאבָאָשָׁא לִיה כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹזֵב אֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת לְעוֹלָם

מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה, כְּתִיב (ויקרא כו יא) וְנִתְתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְגוֹמֵר, תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהֵב שְׂכִינְתִּיה בִּינִיהוֹן

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

הָרֵאשׁוֹנוֹת, וַיִּדְבֶּק לְבִיָּה בְּמַהֲיִמְנוּתָא עֲלָאָה וַיִּדְבֶּק לְבוֹ בְּאַמּוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּסוּד הָאֲצִילוֹת, בְּגִין דִּיהוּי שְׁלִים בְּמֵאֲרִיָּה בְּכִדִּי שְׂיִהִיָּה בְּלִב שְׁלָם עִם קוֹנוֹ, דְּכִד יְהוּי שְׁלִים בִּיה כִּי כְּשִׂיִּהִיָּה שְׁלָם עִמּוֹ, לֹא יִכְלִין לֵאבָאָשָׁא לִיה כָּל בְּנֵי עֲלָמָא אֲזִי לֹא יִכּוּלִים לְהֵרַע לוֹ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, כִּי הוּא מְשַׁנָּה בְּהַשְׁנָחָה פְּרָטִית עַל יְדֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמַעֲשֵׂה בְנֵי אָדָם אֵלִיו אֵינִם עַל צִד הַבְּחִירָה אֶלָּא עַל צִד הַהַשְׁנָחָה, אֶפְלוּ אִם יַעֲשׂוּ לוֹ רָצָה הִיא בְּהַשְׁנָחָה, כִּי הֵם בְּעֶצְמָם לֹא יִכּוּלִים לְהֵרַע לוֹ אֶלָּא אִם יְהִיו שְׁלוּחֵי הַהַשְׁנָחָה.

מֵאַמֵּר "הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ עוֹזֵב אֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת לְעוֹלָם" יִתְבָּאֵר בּוּ שְׁהִשְׁתִּית מִשְׁכָּן אֶת הַשְׂכִּינָה בְּגָלוֹת לַהֲגִן עַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁבְּעוֹלָם כֹּאֵם עַל בְּנִיָּה, וְזֹאת כְּדִי שִׁידַעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁהַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה בִּינִיהֶם וְהַקִּבָּה אֵינוֹ שׁוֹכֵחַ אוֹתָם כְּלָל.

(מִקּוֹר הַמֵּאמֵר מֵהַר מִדֶּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים דף עט ע"ב - פ ע"א, וּנְצִילְאוּרִינוּ כַּךְ ג עמ' קס)

מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה כְּדִי לְפָרֵשׁ וְגוֹמֵר, תָּא חֲזִי בָּא וְרָאָה, קִדְשָׁא פְּסוּק זֶה הַקְדִּים וְאַמֵּר, כִּי בְּרִיךְ הוּא יְהֵב שְׂכִינְתִּיה בִּינִיהוֹן כְּתִיב, וְנִתְתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם דִּישְׁרָאֵל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן שְׂכִינְתּוֹ

דִּישְׂרָאֵל, לְמַהּוֹי רְבִיעֵא עֲלֵייהוּ, פִּאימָא עַל בְּנִין, וְלֹאֲגִנָּא עֲלֵייהוּ
בְּכָל סְטָרִין, וְכָל זְמַנָּא דִּהֵהִיא אִימָא קְדִישָׁא (דף פ ע"א) יִתְבָּא
עֲלֵייהוּ, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתִי לְדִיירָא עֲמַהוֹן, בְּגִין דִּהֵא קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא לֹא שְׂבִיק לָהּ לְעֲלָמִין, וְכָל חֲבִיבֵי דְלַעֲלָא עֲלָהּ אִיהוּ.

וּבְגִין כֶּף יְהֵב לָהּ מִשְׁכּוֹנָא בְּגוֹיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, לְמַנְדַּע דְּלֹא יִנְשִׁי
לוֹן וְלֹא יִשְׁבּוּק לוֹן לְעֲלָמִין, מֵאִי טַעֲמָא, בְּגִין דִּהֵהוּא
מִשְׁכּוֹנָא בְּגוֹיֵיהוּ.

מתוק מדבש

עוֹזֵב אֶת הַשְּׂכִינָה לְעוֹלָם, וְכָל חֲבִיבֵי
דְּלַעֲלָא עֲלָהּ אִיהוּ וְכָל הָאֲהָבָה
שְׁלַמְעֵלָה הִיא אֲלֵיהָ.

וּבְגִין כֶּף יְהֵב לָהּ מִשְׁכּוֹנָא בְּגוֹיֵיהוּ
דִּישְׂרָאֵל וּבִשְׂכִיל זֶה נִתֵּן הַקְדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הַשְּׂכִינָה מִשְׁכּוֹן בְּתוּף בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, לְמַנְדַּע דְּלֹא יִנְשִׁי לוֹן וְלֹא
יִשְׁבּוּק לוֹן לְעֲלָמִין שְׂדֵעוּ שֶׁהַקְדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לֹא יִשְׁכַּח אוֹתָם וְלֹא יַעֲזֹב
אוֹתָם בְּגִלּוֹת לְעוֹלָם, מֵאִי טַעֲמָא מֵהוּ
הַטַּעַם, בְּגִין דִּהֵהוּא מִשְׁכּוֹנָא
בְּגוֹיֵיהוּ לְפִי שְׁאוֹתוֹ הַמִּשְׁכּוֹן שֶׁהִיא
הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בִּינֵיהֶם, וְכִמּוֹ שְׁאִין
הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹכֵחַ אֶת שְׂכִינָתוֹ,
כֶּף לֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בִּינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְמַהּוֹי רְבִיעֵא
עֲלֵייהוּ פִּאימָא עַל בְּנִין שְׁתֵּהִיָּה
רוֹבְצֵת עֲלֵיהֶם כָּאֵם עַל הַבָּנִים, כִּי הִיא
אִמָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְרִצּוֹנוֹ לומר שְׁתֵּהִיָּה
הַהִשָּׁתָה פְּרִטִית בָּהֶם, כִּמּוֹ שֶׁבִקֵּשׁ מִשֶּׁה
רַבְּנוֹ (שְׁמוֹת ל"ג טו) וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמִּי,
וְלֹאֲגִנָּא עֲלֵייהוּ בְּכָל סְטָרִין וְלִהְגֵּן
עֲלֵיהֶם אִפְלוּ בְּגִלּוֹת בְּכָל רוּחֹת הָעוֹלָם,
וְכָל זְמַנָּא דִּהֵהִיא אִימָא קְדִישָׁא
(דף פ ע"א) יִתְבָּא עֲלֵייהוּ וְכָל זְמַן
שֶׁהָאֵם הַקְדּוֹשָׁה שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה יוֹשֶׁבֶת
וְשׁוֹרָה עַל יִשְׂרָאֵל, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
אֲתִי לְדִיירָא עֲמַהוֹן הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בָּא לְדוֹר עַמָּהֶם, בְּגִין דִּהֵא
קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לֹא שְׂבִיק לָהּ
לְעֲלָמִין לְפִי שֶׁהַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אִינוֹ

הַחֶכֶם מִתְבּוֹנֵן בְּפִנְיָמוֹת הַנְּהִגָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת
עוֹלָמוֹ

וּבְנֵי נִשָּׂא דְאֵינוֹן שְׂטִיין מִסְתַּפְּלִין בְּלִבוֹשָׁא, וְאַחֲרָנִין הָכִי
מִסְתַּפְּלִין בְּגוּפָא, וּבְגִלוּתָא כְּלִהוֹן שְׂטִיין, אֲבָל פִּקְחָא
חִפְיָמָא אֶסְתַּפֵּל מִלְּגָאוֹ.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

מֵאֲמָר "הַחֶכֶם מִתְבּוֹנֵן בְּפִנְיָמוֹת הַנְּהִיגָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת עוֹלָמוֹ"
מְפֹרֵשׁ בּוֹ רַב מַעֲלֵת הַהִתְבּוֹנְנוֹת תָּמִיד בַּעֲוֹנוֹת וּפְנִימוֹת דְּרָכֵי הַשֵּׁם
בַּהֲנִיגָה הָעוֹלָם, וְאֵף בְּנִקְדַּת הַהִסְתָּר הַחִיצוֹנִית, מִבְּחִין וְרוּאָה דְּבַר
הַהֲשַׁנְחָה הַפְּרִטִית עַל כָּל דְּבַר קָטָן כַּגְּדוֹל.

(מִקוּדֵי הַמֵּאֲמָר נִמְקָדִים זֶהֱרָה מִקוֹן כֹּא דָף ס ע"ג, וְנִצְלָאוּרִיטוֹ כִּכֵּן ז' עַמ' רַנֵּט)

וּבְנֵי נִשָּׂא דְאֵינוֹן שְׂטִיין מִסְתַּפְּלִין בְּלִבוֹשָׁא וּבְנֵי אָדָם שֶׁהֵם שׁוֹטִים	אֲבָל בְּגִלוּת בַּעַת צַעַר וְהִסְתָּר פְּנִים, כּוֹלֵם הֵם שׁוֹטִים שְׁחוּשְׁבִים שְׁאִין
מִסְתַּכְלִים רַק בְּלִבוֹשׁ שֶׁהוּא הִנְהִיגָה הַחִיצוֹנִית, וְחוּשְׁבִים שֶׁהֵכֵל תְּלוּי	הַקִּב"ה מִשְׁגִּיחַ עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ח"ו, וְאֵינֶם מִתְבּוֹנְנִים בַּהֲנִיגָה הַקִּב"ה
בְּמִקְרָה וְטַבַּע הָעוֹלָם ח"ו, וְאַחֲרָנִין הָכִי מִסְתַּפְּלִין בְּגוּפָא וְאַחֲרִים	הַפְּנִימִית, אֲבָל פִּקְחָא חִפְיָמָא אֶסְתַּפֵּל מִלְּגָאוֹ אֲבָל הַחֶכֶם הַפִּקֵּחַ
בְּדוּמָה לֵהֵם אֲבָל הֵם קִצַּת יוֹתֵר פִּקְחִים, שֶׁהֵם מִסְתַּכְלִים בְּגוּף שֶׁהוּא	מִסְתַּכֵּל וּמִתְבּוֹנֵן תָּמִיד בְּפִנְיָמוֹת הִנְהִיגָה הַקִּב"ה אֶת הָעוֹלָם, וְהוּא רוּאָה שְׁגֵם
הִנְהִיגָה הַפְּנִימִית, שֶׁהַקִּב"ה מְטִיב לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְגִלוּתָא כְּלִהוֹן שְׂטִיין	בַּהֲסִתָּר נִמְצָאָה הַשְּׁנִיחָה פְּרִטִית עַל כָּל דְּבַר קָטָן.

הבוטח בהקדוש ברוך הוא נשמר מכל רע

כל יומי דבר נש בעי לאתתקפא ביה בקדשא ברוך הוא, (דהכי אמר דוד (סהלס כה ג) אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי), ומאן דשוי ביה בטחוניה ותוקפיה כדקא יאות, לא יכלין לאבאשא ליה כל בני עלמא, (דהכי אמר דוד, אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי).

דכל מאן דשוי תוקפיה בשמא קדישא, אתקיים בעלמא, מאי

מתוק מדבש

מאמר "הבוטח בהקדוש נשמר מכל רע" מובא בו גודל מעלת הבטחון בהשיות שהמתחזק בזה באמת, ובפרט בעת שזקוק לרחמים, אין עליו שום שליטה מכחות הרע ומתקיים בעולם.

(מקור המאמר זוהר פרשת ואלא דף כב ע"א-ע"ב, ונציאוריו כרך ה עמ' רכג-רכד)

כל יומי דבר נש בעי לאתתקפא ביה בקדשא ברוך הוא כל ימי חייו של אדם צריך להתחזק בהקדוש ברוך הוא, ורצונו לומר גם כיום צרה ותוכחה אל יתיאש מן הרחמים, ומאן דשוי ביה בטחוניה ותוקפיה כדקא יאות ומי ששם בטחוני וחיזקו בהקדוש ברוך הוא כראוי, רצונו לומר שלא יהיה בוטח בזה רק בפיו, ובצרת צרה יפר דברו, אלא ישליך כל יתבו על ה' בכל עת, בין בעת המצר ובין בעת המרחב.

ואמר עוד דכל מאן דשוי תוקפיה בשמא קדישא, אתקיים בעלמא שכל מי ששם חיזקו בשם הקדוש הוי"ה שהוא משען העולם, יש לו קיום בעולם, לפי שסומך על משען העולם, מאי טעמא ומפרש השעם ואמר

טעמא, בגין דעלמא בשמיה קדישא אתקיים, הדא הוא דכתיב
 כי ביה יהוה (דף כב ע"ב) צור עולמים.

נסיון הבטחון של יעקב אבינו ע"ה

פתח ואמר (מילים קמו ה) אשרי שא"ל יעקב בעזרו, שברו על
 יהוה אלהיו, וכי א"ל יעקב ולא א"ל אברהם ולא
 א"ל יצחק, אלא א"ל יעקב, בגין דיעקב לא אתרחיץ באבוהי

מתוך מדבש

בגין דעלמא בשמיה קדישא בהקדוש ברוך הוא, הדא הוא
 אתקיים לפי שקל העולם מתקיים דכתיב כי ביה יהוה (דף
 בשם הקדוש הו"ה, נמצא שאין כב ע"ב) צור עולמים פרוש שהרי
 העולם אמצעי בינו לבין הקדוש ברוך הקדוש ברוך הוא צור וחקק
 הוא אלא סומך עליו בעצמו, וכזה העולם, וכשנשען ובוטח עליו ודאי
 הוא שזה לכל העולם ששניהם משענם יתקיים בעולם.

מאמר נסיון הבטחון של יעקב אבינו ע"ה יבואר בו דבר זכותו
 הגדול של יעקב אבינו ע"ה שעמד בנסיון הבטחון בברחו מפני עשו אחיו
 ושם איתן בטחונו בהשית לבדו, לכן העיד עליו הכתוב כן בכנותו את
 השית א"ל יעקב, וכך זה נשתמר בבניו כשסבלו עול הגלות במצרים
 וזכו אחר כך לגאולה ולנסים ומופתים רבים.

(מקור המאמר מזה פרשת ויקהל דף קל"ט ע"א-ע"ב, וציטוטים כדן ח עמ' רכז-רכד)

פתח ואמר לפרש מה שכתוב אשרי
 שא"ל יעקב בעזרו שברו
 על יהוה אלהיו, וקשה וכי
 הקדוש ברוך הוא נקרא רק א"ל יעקב
 ולא א"ל אברהם ולא א"ל יצחק,
 ומתרץ אלא מה שכתוב א"ל יעקב,
 בגין דיעקב לא אתרחיץ באבוהי
 ולא באמיה לפי שיעקב לא בטח לא

וְלֹא בְּאִמִּיָּה, כִּד עֶרְק קָמִי אַחֲוִי וְאֶזֶל יְחִידָאֵי בְּלֹא מְמוֹנָא, כְּמָה
דְּאַתְּ אָמַר (בראשית לב יא) כִּי בְּמַקְלִי עֲבַרְתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, וְאִיהוּ
אַתְּרַחֵיץ בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב (שם כח ט) אִם יִהְיֶה
אֱלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמִרְנִי וְגו', וְכֹלֵא שְׂאִיל מִקְמִיָּה דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְיִהְיֶה לִּיהּ [וְכו'].

וּבְנֹוֹי דְּיַעֲקֹב סִבְלוּ תְּבִירוֹ דְּגִלּוּתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּנוּ מְגוֹ רְזָא
דְּמַהֲיִמְנוּתָא דְּאַבְהֵתְהוֹן, וּשְׁמָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָהּ
בְּגִלּוּתָא רְגִילָא בְּפּוֹמִיָּהּ, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּמִשְׁחָה (שמות ג יג) וְאָמַרְוּ

מתוך מדבש

שְׂא"ל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ, לֹא שִׁשְׁאָר הָאֲבוֹת
שָׁמוּ בְּשֵׁר וְרוּעִם חֹס וְשְׁלוֹם, אֲלֵא לְפִי
שְׁנַתְגָּלָה בְּתוֹרָה מְדָה זֹו אֶצֶל יַעֲקֹב שְׂבֵא
נִסְיוֹן לִידּוֹ בְּכִרְחוֹ מִפְּנֵי עֲשׂוֹ אַחֲוִי וּבְטַח
בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכֹן כְּתוּב א"ל יַעֲקֹב,
וְאִין חֲכִי נִמִּי גַם שְׂאָר הָאֲבוֹת אִם הָיָה
בָּא מַעֲשֵׂה לִידָם וְדָאֵי שְׁהִיּוּ בּוֹטְחִים
בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּיַּעֲקֹב [וְכו'].

וּבְנֹוֹי דְּיַעֲקֹב סִבְלוּ תְּבִירוֹ דְּגִלּוּתָא
וּבְנִיּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב סִבְלוּ אֶת שֶׁבֶר
הַגְּלוּת וְלֹא הִתְלִיפוּהוּ חֹס וְשְׁלוֹם בְּאֵל
אַחֵר, וְלֹא אֲשַׁתְּנוּ מְגוֹ רְזָא
דְּמַהֲיִמְנוּתָא דְּאַבְהֵתְהוֹן וְלֹא נִשְׁתַּנּוּ
מִסּוֹד הָאֲמוּנָה שֶׁקִּבְּלוּ מֵאֲבוֹתָם, וּשְׁמָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָהּ בְּגִלּוּתָא
רְגִילָא בְּפּוֹמִיָּהּ וּשְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ

בְּאֲבִיו וְלֹא בְּאִמּוֹ, כִּד עֶרְק קָמִי אַחֲוִי
וְאֶזֶל יְחִידָאֵי בְּלֹא מְמוֹנָא כְּשֶׁבֶרַח
מִלְּפָנֵי אַחֲוִי עֲשׂוֹ וְהִלֵּךְ יְחִידֵי בְּלֹא מְמוֹן,
כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר כִּי
בְּמַקְלִי עֲבַרְתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה
כְּפִירוּשׁ רַש"י לֹא הָיָה עִמָּדִי לֹא כֶסֶף וְלֹא
זָהָב וְלֹא מִקְנֶה אֲלֵא מַקְלִי לְבִדּוֹ, וְאִיהוּ
אַתְּרַחֵיץ בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וְהוּא בְּטַח בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁשְׁמֹר
אוֹתוֹ מִעֲשׂוֹ וּלְכֹן, דְּכְתִיב אִם יִהְיֶה
אֱלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמִרְנִי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה
אֲשֶׁר אֲנִכִּי הוֹלֵךְ, וְכֹלֵא שְׂאִיל מִקְמִיָּה
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכֹל מַה שְׁהִיָּה
צָרִיךְ הָיָה מִבְּקֵשׁ מִלְּפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וְנִתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל
וּבְגֵד לְלִבָּשׁ, וְיִהְיֶה לִּיהּ וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִתֵּן לוֹ דִּי מַחְסוּרוֹ, לְכֹן כְּתוּב אֲשֶׁרִי

לִי מִה' שְׁמוֹ מִה', בְּגִין דְּהוּ יִדְעִי לִיה, וְלֹא אֲנִשׁוּ לִיה
לְעֲלִמִין, וְסִבְלוּ תִבִּירוּ דְּגִלּוּתָא עַל קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְגִין כֶּף
זְכוּ לְפִוְרְקָנִין וּלְנִסִּין וּלְאַתְוֹן סְגִיִּאִין.

"בְּמַחֲנוּ הַעֲצוּם שֶׁל דּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה"

רְבִי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (סהלס ג ד) וְאַתָּה יְהו"ה מְגֵן בְּעַדִי כְּבוֹדִי
וּמְרִים רִאשִׁי, אָמַר דּוֹד, אֵף עַל גֵּב דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא יִיתוּן
לְאַגְחָא בִּי קֶרְבָּא, וְאַתָּה יְהו"ה מְגֵן בְּעַדִי [וְכו'].

מתוק מדבש

ברוך הוא ה'ה רגיל בפיהם בגלות, אותו לעולם, וסבלו תבירו דגלותא
ועל דא כתיב במשה ועל זה על קדשא בריך הוא וסבלו את
כתוב במשה ואמרו לי מה שמו שבר הגלות על כבודו של הקדוש
מה שסופי תבות הוא השם יהו"ה ברוך הוא, ובגין כף זכו לפורקנין
שהיה רגיל בפיהם בגלות, בגין דהו ונלנסין וילאתון סגיאין ובשכיל
ידעי ליה ולא אנשו ליה לעלמין זה זכו אחר כף לגאלה ולנסים
לפי שהיו יודעים את שמו ולא שקחו ולמופתים רבים.

מאמר "בְּמַחֲנוּ הַעֲצוּם שֶׁל דּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה" יתפרש בו דבר מדרגת
במחוננו האדיר של דוד המלך ע"ה בהקב"ה, באומרו ואתה ה' מגן בעדי,
שאף על פי שכל בני העולם יעשו עמו מלחמה אינו ירא מהם, כי השי"ת
מגן בעדו לכן לא יוכלו לשלוט בו.

(מקור המאמר זוהר פרשת לך לך דף פג ע"ה, וצנזאורינו כרך ז עמ' רנח-רס)

רְבִי יוֹסִי פֶתַח לְבָאָר שְׂכָחוּ וּמַעֲלָתוּ אֵף עַל גֵּב דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא יִיתוּן
שֶׁל אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ וְאָמַר הַטַּעַם לְאַגְחָא בִּי קֶרְבָּא אֵף עַל פִּי שְׁכָל בְּנֵי
שֶׁהָקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הָיָה לוֹ לְמַגֵּן, וּמִקְדִּים הָעוֹלָם יָבוֹאוּ לַעֲשׂוֹת עִמִּי מִלְחָמָה, אֵין
לְפָרֵשׁ מַה שְּׂכָתוֹב וְאַתָּה ה' מְגֵן בְּעַדִי לִי מוֹרָא מִקֵּם כִּי וְאַתָּה ה' מְגֵן בְּעַדִי
כְּבוֹדִי וּמְרִים רִאשִׁי, פְּרוּשׁ אָמַר דּוֹד, לְכֵן לֹא יוּכְלוּ לִשְׁלוֹט בִּי [וְכו'].

תא חזי קדשא בריף הוא איהו מגן לצדיקייא דלא ישלטון
בהו בני נשא, וקדשא בריף הוא אגין על אברהם דלא
ישלטון ביה ובאתתיה.

"בשהאדם זוכה למליצי ישר ללא מקטרגים גם
השטן מליץ עליו טוב"

אמר רבי אבא, בשעתא דבר נש אזיל בארחי דאורייתא, וכל
ארחי מתתקנן בדקא יאות, כמה סניגורין קיימין עליה

מתוך מדבש

תא חזי קדשא בריף הוא איהו לדור, וקדשא בריף הוא אגין
מגן לצדיקייא דלא ישלטון על אברהם דלא ישלטון ביה
בהו בני נשא בא וראה הקדוש ובאתתיה וכן הגן הקדוש ברוף הוא
ברוף הוא הוא מגן לצדיקים שלא על אברהם שלא ישלטו המצרים בו
ישלטו בהם בני אדם, כמו שהיה מגן ובאשתו.

מאמר "בשהאדם זוכה למליצי ישר ללא מקטרגים גם השטן
מליץ עליו טוב" יבואר בו שרצון השי"ת הוא שהאדם יזכה להזכרת
זכויותיו לפניו ויתברך ע"י המליצי יושר העליונים ויסתלקו המקטרגים ואז
גם השטן ימליץ עליו טוב, והיינו כשילך האדם בדרך התורה והאמת.

(מקור המאמר מהר פרשם ושלם דף קעד ע"ב, ונציאורינו כרך ג עמ' תקס"א)

אמר רבי אבא, בשעתא דבר נש ארחי מתתקנן בדקא יאות וכל
אזיל בארחי דאורייתא בשעה דרכיו מתקנים פראוי, כמה סניגורין
שהאדם הולך בדרכי התורה, וכל קיימין עליה לאדפרא ליה לטב

לְאֶדְכָּרָא לִיה לְטַב, פִּתַּח וְאָמַר (לוי' כג) אִם יֵשׁ עָלָיו מְלָאָךְ מְלִיץ, אֶחָד מִנִּי אֱלֹף, לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׁרָו, וַיַּחֲנֹנוּ וַיֹּאמְרוּ פִּדְעָהּוּ מִרְדֵּת שַׁחַת מְצֵאתִי כִפֹּר, הִנֵּי קָרָאִי אֵת לְאַסְתִּכָּלָא בְּהוּ, וְכִי לֹא אֶתְגַּלִּי כֹלָא קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִיהוּ צְרִיךְ לְמִלְאָכָא דִּי־יִמָּא קָמִיה טַב אוֹ בִישׁ, אֱלֹא וְדָאִי אֶצְטְרִיךְ, דְּכַד אֵת לִיה לְבַר נָשׁ סְגִיגוֹרִין לְאֶדְכָּרָא זְכוּ דִּידִיה קָמִיה, וְלֹא אֵת לִיה (לְבַר נָשׁ) קִטְיִגוֹרִין.

מתוק מדבש

אז כִּמָּה מְלָאכִים מְלִיצִי יִשְׁר מִמְּנִים עָלָיו לְהַזְכִּירוֹ לְטוֹב, פִּתַּח וְאָמַר לְפָרֵשׁ מֶה שֶּׁכָּתוּב אִם יֵשׁ עָלָיו מְלָאָךְ מְלִיץ אֶחָד מִנִּי אֱלֹף לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׁרָו וַיַּחֲנֹנוּ וַיֹּאמְרוּ פִּדְעָהּוּ מִרְדֵּת שַׁחַת מְצֵאתִי כִפֹּר, הִנֵּי קָרָאִי אֵת לְאַסְתִּכָּלָא בְּהוּ בְּאֵלֵי הַפְּסוּקִים יֵשׁ מֶה לְהַתְּבוֹנֵן וּלְשֹׂאוֹל וְכִי לֹא אֶתְגַּלִּי כֹלָא קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהוּ צְרִיךְ לְמִלְאָכָא דִּי־יִמָּא קָמִיה טַב אוֹ בִישׁ וְכִי אֵין הַכֹּל גָּלוּי לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא הַיָּצֵר הָרַע מְלִיץ עָלָיו טוֹב.

המבונ בקריאת שמע שעל המטה באמירת בידך אפקיד רוחי נצול מפל רע

תא חזי עיטא לבר נש פד איהו סליק בלילא על ערסיה, בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלי, ולאקדמא לממסר קמיה פקדונא דנפשיה, ומיד אשתזיב מפל מרעין בישין, ומפל רוחין בישין, ולא שלטין עליה.

מתוך מדבש

מאמר "המבונ בקריאת שמע שעל המטה באמירת בידך אפקיד רוחי נצול מפל רע" בו יתחוויר ענין השמירה המיוחדת על האדם המוסר נפשו כפקדון לפני השי"ת בכל לילה מרם שינתו, ובוה ניצול משליטת בעלי הדין.

(מקור המאמר בהקדמת הזכר דף יא ע"א, וצנאוריכו כרך א עמ' קמ-קמא)

תא חזי בא וראה עיטא לבר נש פד איהו סליק בלילא על ערסיה עצה לאדם כשהולך לישון בלילה על משתו, בעי לקבלא עליה מלכותא דלעילא בלבא שלי, צריך לקבל עליו על מלכות שמים בלב שלם בקריאת שמע, ויכלול את עצמו בהמלכות דאצילות, ולאקדמא לממסר קמיה פקדונא דנפשיה וצריך להקדים ולמסור להקדוש ברוך הוא את נפשו כפקדון בפסוק (פסלים לא ו) בידך אפקיד רוחי, לפי שאם מסרה בתורת פקדון חזב הנפקד להחזיר הפקדון לבועליו, ומיד אשתזיב מפל מרעין בישין ומפל רוחין בישין ולא שלטין עליה ומיד ינצל מפל מיני חלאים רעים ומפל רוחות רעות שלא ישלטו עליו, כי אין בעל החוב רשאי לפרע מהפקדון.

אין רשות לאדם שבגוף להסתכל במלאכים השומרים אותו, ולשמע קולם

במה מלאכין אֶזְלִין עֲמִיה, דְּאֶתְמַר בְּהוּן (מסלס 65 יב) כִּי מְלָאכִיו יִצְוֶה לָךְ, וְלִית לִיה רְשׁוּ בְּהַאי גּוּפָא לְאַסְתְּכְּלָא בְּהוּן, וְלִמְשַׁמְעֵה בְּקִלְיָהוּן, דְּאֵינּוּן חִיּוֹן דְּאֶשָּׂא מְמַלְלָן, וּמְקַדְשָׁן וּמְבָרְכָן וּמִיַּחְדָּן לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל בְּחָדָא, כֹּל שְׂכָן לְשְׁכִינְתָּא דְּאִיהִי עֲלֵיהּ, כֹּל שְׂכָן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהּ לְעִילָא מִן שְׁכִינְתִּיהּ, דְּבָהּ מְקַבֵּל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל.

מתוך מדבש

מאמר "אין רשות לאדם שבגוף להסתכל במלאכים השומרים אותו, ולשמע קולם" יבואר בו ענין הליווי של המלאכים לאדם שבעולם הזה לשמרו ושלילת הרשות מהאדם שבגוף לראותם, ומכל שכן שנמנע מהם ההשגה בשכינה הק' שעל ידה מקבל השי"ת את תפלות ישראל.

(מקור המאמר מהר פרשת משפטים דף קטז ע"ז צד"מ, וצדורניו כרך 1 עמ' תקפח)

במה מלאכין אֶזְלִין עֲמִיה כמה ה' ממקומו, ומיחדן לקדשא בריך מלאכים הולכים עם האדם, דְּאֶתְמַר בְּהוּן שְׁנַאֲמַר בְּהֵם כִּי מְלָאכִיו יִצְוֶה לָךְ לשמרך בכל דרכיך, וְלִית לִיה רְשׁוּ בְּהַאי גּוּפָא לְאַסְתְּכְּלָא בְּהוּן וְלִמְשַׁמְעֵה בְּקִלְיָהוּן, דְּאֵינּוּן חִיּוֹן דְּאֶשָּׂא מְמַלְלָן שְׁהֵם חִיּוֹת אֵשׁ הַמִּדְבָּרוֹת, וּמְקַדְשָׁן שְׁמֵם קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהּ לְעִילָא מִן שְׁכִינְתִּיהּ כֹּל שְׂכָן אֶת הקדוש ברוך הוא בקריאת שְׁמֵם יחד עם ישראל, וְאֶמַר כִּי כֹל שְׂכָן לְשְׁכִינְתָּא דְּאִיהִי עֲלֵיהּ כֹּל שְׂכָן שְׂאֵינִם יְכוּלִים לְרִאוֹת וּלְהַשִּׁיג אֶת הַשְׁכִּינָה הַשּׁוֹרָה עֲלֵיהֶם, כֹּל שְׂכָן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהּ לְעִילָא מִן שְׁכִינְתִּיהּ כֹּל שְׂכָן אֶת הקדוש ברוך הוא שהוא למעלה מן שְׁכִינְתּוֹ, דְּבָהּ מְקַבֵּל צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל שֶׁעַל יְדֵהּ מְקַבֵּל אֶת תְּפִלָּתוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

ענין הסבל בגלות מבני עשו וישמעאל

בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קדשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב (וכריה יג ט) וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב, עד דיתקיים בהו (ישעיה א יט) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג

מתוך מדבש

מאמר "ענין הסבל בגלות מבני עשו וישמעאל" בו מובא שהסבל בגלות מבני עשו וישמעאל הוא לטובת ישראל וויקוק נשמותיהם מטומאת העוונות וחילול התורה, והם המה נסיונות ובירורים לטהרם וללבנם וכך יתדבקו בקונם ביתר שאת בתשובה ותפלה.

(מקור המאמר מהר פרשת נשא דף קכד ע"א-ע"ב צ"ע נרע"מ, ונצי"אורינו כרך יב עמ' קט-קי)

בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קדשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב (וכריה יג ט) וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב, עד דיתקיים בהו (ישעיה א יט) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג [וכו'] כגוונא דא יתעביר לנפא

בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קדשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצרוף הכסף וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב (וכריה יג ט) וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב, עד דיתקיים בהו (ישעיה א יט) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג [וכו'] כגוונא דא יתעביר לנפא

לְבִינֵנוּ [וְכוּ']. כְּגִוּוֹנָא דָא יִתְעַבִּיד לְנִסָּאָה לִוְן לְיִשְׂרָאֵל בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא.

הַשִּׁי"ת יִשְׁמִיד אֶת בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל מִן הָאָרֶץ
וּזְמִינִין בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל לְאַתְעָרָא קְרָבִין תְּקִיפִין בְּעִלְמָא, וְלֹאֲתַכְנֹשָׂא
בְּנֵי אָדָם עֲלֵיהֶו, וְיִתְעָרוּן קְרָבָא בְּהִו [וְכוּ'], וְלִבְתָּר
דָּא מַה כְּתִיב (אִיזֵנ לֹא יֵג) לְאַחֲזֵי בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגוֹ' וְיִשְׁיַצִּי לְבִנֵּי

מתוק מדבש

לִוְן לְיִשְׂרָאֵל בְּפוֹרְקָנָא בְּתַרִּיתָא כְּעִין
זֶה יַעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת אֶת
יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי גְּאֻלָּה הָאֲתָרוּנָה, כְּלוּמַר כְּדִי
לְבָרֵר אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַנְּשָׁמוֹת
הַטְּמְאוֹת, יְנַסֶּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שִׂיכְבִּיד עֲלֵיהֶם עַל הַגְּלוּת
וְהַצָּרוֹת, וְהַצְּדִיקִים הַמְּאֻמְיָנִים בְּה' שֶׁכָּל
הַצָּרוֹת הֵם רַק נִסְיוֹנוֹת וְהֵם לְטוֹבָה, אִלּוּ
יִתְלַבְּנוּ וְיִשְׁתַּהֲרוּ מִטְּמֵאָתָם, וְיִתְדַבְּקוּ בְּקוֹנֵם
בְּיָתֵר שְׂאֵת בְּתַשׁוּבָה וְתַפְלָה.

מְאָמֵר "הַשִּׁי"ת יִשְׁמִיד אֶת בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל מִן הָאָרֶץ" בּוּ מְפֹרֵשׁ
דְּבַר הַמַּלְחָמוֹת שִׁיעוּרָרוּ בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל בְּעוֹלָם קוֹדֶם גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל, וְלֹאֲחַר
הַמַּלְחָמוֹת הַחֲזָקוֹת שִׁיאֲסִפּוּ בְּנֵי אָדָם לְהַלָּחֵם עִמָּם, יִשְׁמִידֵם הַשִּׁי"ת וְיִשְׁאַר
כַּחֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּאִשֶּׁר הִקְבִּ"ה יִגֵּן עַל יְמִינָם לַעֲשׂוֹת בַּהּ חֵיל.

(מקור המאמר זוהר פרשת ואלה דף לז ע"א, וצנזאוריניו כרך העמ' שלט-שלט)

וּזְמִינִין בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל לְאַתְעָרָא
קְרָבִין תְּקִיפִין בְּעִלְמָא
וְעַתִּידִים בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל לְעוֹרֵר מַלְחָמוֹת
תְּזָקוֹת בְּעוֹלָם, וְלֹאֲתַכְנֹשָׂא בְּנֵי אָדָם
עֲלֵיהֶו וְיִתְאַסְּפוּ בְּנֵי אָדָם עֲלֵיהֶם
לְמַלְחָמָה, וְיִתְעָרוּן קְרָבָא בְּהִו וְיַעוֹרְרוּ
וְיַעֲרְכוּ מַלְחָמוֹת עִם בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל [וְכוּ'],
וְלִבְתָּר דָּא מַה כְּתִיב לְאַחַר כֵּן
כְּתוּב לְאַחֲזֵי בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְיִנְעָרוּ
רְשָׁעִים מִמֶּנָּה, דְּהִינּוּ וְיִשְׁיַצִּי לְבִנֵּי

יִשְׁמַעְאֵל מִיָּנָה, וַיִּתְּבַר כָּל חֵילָיו דְּלַעֲלֵא, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר חֵילָא
 לַעֲלֵא עַל עֲמָא דְּעֻלְמָא, אֱלָא חֵילָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי, הָדָא
 הוּא דְּכְתִיב (תהלים קכא ה) יְהוָה צִלְּךָ עַל יַד יְמִינְךָ, בְּגִין דְּשִׁמְא
 קִדִּישָׁא בִּימִינָא, וְאוֹרִייתָא בִּימִינָא, וְעַל דָּא בִּימִינָא תְּלִיא כְּלָא,
 וְתַנְיִנָן דְּבַעֲי לְזַקְפָּא יְמִינָא עַל שְׂמָאלָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּה דְּכְתִיב
 (דברים לג ב) מִימִינוֹ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ.

וּבְזִמְנָא דְּאַתִּי (תהלים ס י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי, וּבְהָהוּא זְמַנָּא
 כְּתִיב (פסלים ג ט) כִּי אַז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שָׁפָה בְּרוּךְהָ

מתוך מדבש

יִשְׁמַעְאֵל מִיָּנָה וַיִּשְׁמִיד אֶת בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל
 מִמִּנָּה, וַיִּתְּבַר כָּל חֵילָיו דְּלַעֲלֵא
 וַיִּשְׁבֵּר כָּל כַּחוֹת שֶׁל שָׂרֵי הָאֲמוֹת שֶׁל
 מַעְלָה, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר חֵילָא לַעֲלֵא עַל
 עֲמָא דְּעֻלְמָא וְלֹא יִשְׁאֵר כַּח לְשׁוֹם שֶׁר
 שֶׁל מַעְלָה עַל אֵיזָה עַם שְׂבַעֲוֻלִים, אֱלָא
 חֵילָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי אֱלָא כְּחַם
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם שֶׁהוּא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב יְהוָה צִלְּךָ
 עַל יַד יְמִינְךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִגֵּן עַל
 יְמִינִם שֶׁל יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת כִּה חֵיל, וְטַעַם
 הַדָּבָר בְּגִין דְּשִׁמְא קִדִּישָׁא בִּימִינָא
 לְפִי שֵׁשׁ הַקְדוּשׁ הוּא בְּיָמִין שֶׁהוּא סוּד
 הַשְׂכִּינָה אֲשֶׁר תְּקוּנָהּ בְּחֻסְדִּי שְׂבַחֲמִין,
 וְאוֹרִייתָא בִּימִינָא וְהַתּוֹרָה שֶׁהוּא סוּד
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גַם כֵּן בְּנִינּוּ בְּחֻסְדִּי
 שְׂבַחֲמִין, וְעַל דָּא בִּימִינָא תְּלִיא כְּלָא

וּבְזִמְנָא דְּאַתִּי וְלַעֲתִיד לְבָא יִתְקַיֵּם
 מַה שְּׁכָתוּב הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ
 וַעֲנֵנִי פְרוּשׁ שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשִׁיעַ
 אֶת יְמִינוֹ כְּכִיכּוֹל שֶׁהַחַיִּיזִירָה אַחֹר בְּעַת
 הַחֲרָבָן כְּמוֹ שְׁכָתוּב (אֵיכָה ג א) הַשִּׁיב
 אַחֹר יְמִינוֹ, וּבְהָהוּא זְמַנָּא כְּתִיב
 וְעַל אוֹתוֹ הַזְמַן פְּתוּב כִּי אַז אֶהְפֹּךְ
 אֶל עַמִּים שֶׁיִּדְבְּרוּ שָׁפָה בְּרוּךְהָ בְּלִשׁוֹן

לקרא כלם בשם יהו"ה לעבדו שכם אחד, וכתיב (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד.

בטחון ישראל בגלות

וישראל דהיה לון קבלה מינה, לא בעו מקודשא בריה הוא משכונא אחרא (דף יב ע"א) דיפרדון לון בגינה מן גלותא, אלא זאת, הדא הוא דכתיב (שם כו מד) ואף גם זאת בהיותם בארץ

מתוך מדבש

הקדש, ואחדות הלשון תהיה סבה שיתאחדו באמונה לקרא כלם בשם יהו"ה לעבדו שכם אחד ובדעה אחת, וכתיב והיה ה' למלך על כל הארץ כי כל האמות יקבלוהו לאלוה ויאמינו בו, ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ולא יעבדו עוד לעבודה זרה אף בשתוף, ושמו אחד כי לא יזכר עוד שם אלוה אחר כי אם שמו של הקדוש ברוך הוא לבדו.

מאמר "בטחון ישראל בגלות" מבואר בו שישאל היו בטוחים שבזכות השכינה שעמהם בגלות ושומרת עליהם, יפרדו אותם גם כן ביחד עם השכינה.

(מקור המאמר בהקדמת מיקומי זהר דף יא ע"ב - יב ע"א, ונמצאוינו כך א עמ' קפא-קפג)

וישראל דהיה לון קבלה מינה וישראל שיהיה להם קבלה ממנה [מהשכינה], ורצונו לומר שהיה להם יראת ה' ממנה שהיא סוד מפתחות החיצוניים, לא בעו מקודשא בריה הוא משכונא אחרא לא בקשו מהקדוש ברוך הוא משכון אחר, (דף יב ע"א) דיפרדון לון בגינה מן גלותא שיהיו בטוחים שהקדוש ברוך הוא יגאל אותם בשביל המשכון מן הגלות אלא זאת אלא את השכינה שהיא תהיה עמנו בגלות לשמר אותנו, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם

וַיְהִיגָה עֲלֶיהָ זֹאת טָרֶף בְּפִיהָ כֹּא
לְרֹמֵז עַל שָׁמֶן זֵית, כִּי לִילִי
שֶׁהַעִיר הַקִּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ
הַכֹּהֲנִים הִדְיִינוּ אֶת מִתְהִיָּה בֶן יוֹחָנָן
בְּפֶתַח גִּדּוּל וּבְנִי, שֶׁהָיוּ מְדִלְקִין נֵרוֹת
בְּשָׁמֶן זֵית [לְאַחַר שֶׁטִּמְאֵי הַיּוֹנִים אֶת
הַשְּׂמִינִים, וְנִעְשְׂהָ אִזּוּ הַנֶּס חֲזָקָה] (פְּמֵנָר
מְסַמֵּכַת שָׁמַיִם דָּף כ"א סוף עמוד ז), אִזִּי אֲבִירָה
(דָּף ל' עמוד א) פְּלִיטַת יְהוּדָה מִן
הָעוֹלָם, וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם שָׁבָה
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּתַשׁוּבָה וְנִתְקַבְּלָה
וְחִזְרָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי פִנְחָס,
חוּץ מִן גְּלוּתָא רַבִּיעָאָה, דְּעֵדִינן
לֹא שָׁבָה חוּץ מִגְּלוּת הַרְבִּיעִית הַזֶּה
שֶׁעֲדִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא חִזְרָה בְּתַשׁוּבָה,
וְהַכֵּל תְּלוּי בְּתַשׁוּבָה וְכָל הַגְּאֻלָּה
תְּלוּיָה בְּתַשׁוּבַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (פְּמֵנָר מְסַמֵּכַת
סְנֵהֲדִין דָּף לו סוף עמוד ז).

יבטל כל הגזרות ארונו פר יוחא.

שמירה עליונה!

זהר הקדוש
מתוך מדבש

הפירוש הנפלא
שבזכותה עשרות אלפים כבר מתענגים ומתעלים
בלימוד והבנת הזוהר הקדוש

תורתו קמו לנו היא מאירת עינינו

**הסגולה הוותיקה ביותר
לשמירה וברכה בבית!**

חייג עכשיו למוקד המכירות:

1800-350-330

